

Sygn. akt II Ca 551/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2021 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Dariusz Iskra (sprawozdawca)

Sędziowie: Sędzia Sądu Okręgowego Dorota Modrzewska-Smyk

Sędzia Sądu Rejonowego Urszula Korneluk (delegowana)

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2021 roku w Lublinie, na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa R. C.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę kwoty 56335,18 zł (pięćdziesiąt sześć tysięcy trzysta trzydzieści pięć złotych osiemnaście groszy) z odsetkami ustawowymi od dnia 10 listopada 2014 roku do dnia zapłaty

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w B.z dnia 28 grudnia 2018 roku, w sprawie (...)

I. zmienia częściowo zaskarżony wyrok:

1) w punkcie 2 w ten sposób, że zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz R. C. kwotę 15188,96 zł (piętnaście tysięcy sto osiemdziesiąt osiem złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) z odsetkami ustawowymi od dnia 10 listopada 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

2) w punkcie 3 w ten sposób, że zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz R. C. kwotę 2271,87 zł (dwa tysiące dwieście siedemdziesiąt jeden złotych osiemdziesiąt siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,

3) w punkcie 4 w ten sposób, że nakazuje pobrać od R. C. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w B. kwotę 224,38 zł (dwieście dwadzieścia cztery złote trzydzieści osiem groszy) tytułem nieuiszczonych wydatków,

4) w punkcie 5 w ten sposób, że nakazuje pobrać od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w B. kwotę 421,87 zł (czteryście dwadzieścia jeden złotych osiemdziesiąt siedem groszy) tytułem nieuiszczonych wydatków;

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz R. C. kwotę 525,94 zł (pięćset dwadzieścia pięć złotych dziewięćdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Dorota Modrzewska-Smyk Dariusz Iskra Urszula Korneluk

Sygn. akt II Ca 551/19

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 8 maja 2015 roku, wniesionym w tym samym dniu do Sądu Rejonowego w B., powód – R. C., reprezentowany przez pełnomocnika, wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty, że pozwany – Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. ma zapłacić powodowi kwotę 56335,18 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 10 listopada 2014 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że jest nabywcą wierzytelności przysługującej poszkodowanej B. A. wobec pozwanego z tytułu szkody komunikacyjnej z dnia 8 września 2014 roku, powstałej w ciągniku rolniczym marki Z. o numerze rejestracyjnym (...), spowodowanej przez K. G., ubezpieczonego u pozwanego w zakresie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody spowodowane ruchem pojazdów. Szkoda została pozwanemu zgłoszona drogą elektroniczną.

Powód wskazał, że poinformował pozwanego ubezpieczyciela o zawartej przez niego z B. A. umowie cesji. Powód dwukrotnie wzywał pozwanego do zapłaty kwoty pełnego odszkodowania, wynikającej z prywatnej opinii rzeczoznawcy. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłacił odszkodowanie w kwocie 21170,98 zł.

Powód wskazał, że na dochodzone pozwem roszczenie składa się:

- a) kwota 55635,18 zł, stanowiąca różnicę pomiędzy kwotą wynikającą z opinii rzeczoznawcy a kwotą wypłaconą,
- b) kwota 200 zł stanowiąca koszt sporządzenia opinii oraz
- c) kwota 500,00 zł stanowiąca zwrot udziału własnego z polisy AC w (...) Spółce Akcyjnej w W., dotyczącego ramy ładowacza (k. 2-6).

*

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych (k. 100-102v).

*

W piśmie procesowym z dnia 13 stycznia 2015 roku R. C., reprezentowany przez pełnomocnika, zawarł oświadczenie, że cofa „powództwo” w zakresie kwoty 21588,14 zł i wnosi o zapłatę przez pozwanego kwoty 34747,04 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 10 listopada 2014 roku do dnia zapłaty (k. 113).

Na rozprawie w dniu 18 stycznia 2016 roku pełnomocnik powoda złożył oświadczenie, że cofa „powództwo” co do kwoty 21588,14 zł i w tym zakresie zrzekł się roszczenia (k. 120v).

*

Wyrokiem z dnia 28 grudnia 2018 roku Sąd Rejonowy w B.:

- 1.** umorzył postępowanie co do kwoty 21588,14 zł,
- 2.** oddalił powództwo w pozostałej części;
- 3.** zasądził od R. C. na rzecz Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 1009,55 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
- 4.** nakazał ściągnąć od R. C. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w B. kwotę 398,60 zł tytułem nieuiszczonych wydatków;

5. nakazał ściągnąć od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w B. kwotę 247,65 zł tytułem nieuiszczonych wydatków (k. 380).

W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 27 lipca 2011 roku B. A. nabyła ciągnik rolniczy marki Z. (...), który po zarejestrowaniu uzyskał numer (...). Środki pieniężne na zakup przedmiotowego ciągnika B. A. uzyskała na podstawie umowy pożyczki z dnia 28 lipca 2011 roku, udzielonej przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w P.. Umowę pożyczki zawarto na okres do dnia 28 sierpnia 2018 roku. W celu zabezpieczenia spłaty umowy pożyczki, w dniu 28 lipca 2011 roku B. A. zawarła z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w P. umowę przewłaszczenia. Na podstawie tej umowy B. A. przeniósła na rzecz pożyczkodawcy 49 % udziałów w prawie własności nabytego ciągnika.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 8 września 2014 roku w miejscowości M., gmina H., K. G., kierujący samochodem ciężarowym marki V. (...), numer rejestracyjny (...), nie zachował należytej ostrożności podczas manewru wyprzedzania w miejscu niedozwolonym, w następstwie czego doprowadził do kolizji drogowej z wykonującym manewr skrętu ciągnikiem rolniczym marki Z., numer rejestracyjny (...) wraz z przyczepą, którym kierował K. A..

Sąd Rejonowy ustalił, że pojazd kierowany przez K. G. „posiadał” umowę w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą z pozwanym ubezpieczycielem.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 9 października 2014 roku pozwany przyjął zgłoszenie szkody w ciągniku marki Z., numer rejestracyjny (...). Po przeprowadzonym postępowaniu likwidacyjnym pozwany uznał swoją odpowiedzialność i decyzją z dnia 2 stycznia 2015 roku przyznał poszkodowanej B. A. kwotę 22523,98 zł.

Sąd Rejonowy ustalił, że poszkodowana w dniu 9 września 2014 roku zgłosiła (...) Spółce Akcyjnej w W. do likwidacji szkodę w zakresie uszkodzonej w przedmiotowym zdarzeniu ramy ładowacza czołowego dołączonego do ciągnika marki Z., w ramach umowy ubezpieczenia maszyn i sprzętu budowlanego od uszkodzeń. Ubezpieczyciel ostateczną decyzją z dnia 17 lutego 2015 roku przyznał B. A. kwotę 8500 zł tytułem odszkodowania.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 26 stycznia 2015 roku R. C. zawarł z B. A. umowę cesji, ma mocy której poszkodowana przelała na cesjonariusza wierzytelność względem pozwanego – prawo do odszkodowania i zwrotu kosztów dodatkowych roszczeń związanych ze szkodą komunikacyjną powstałą w wyniku zdarzenia z dnia 8 września 2014 roku – nr (...) -01, za którą odpowiedzialność z tytułu OC sprawcy ponosi Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W.. W zamian za przelanie wierzytelności cesjonariusz miał przejąć zobowiązania jakie cedent posiada względem „Autoryzowany (...) Blacharsko-lakierniczy A. C.”.

Sąd Rejonowy ustalił, że powód zlecił rzeczoznawcy samochodowemu sporządzenie opinii celem ustalenia zakresu uszkodzeń ciągnika, kosztów naprawy i wartości rynkowej ciągnika na dzień 8 września 2014 roku. Rzeczoznawca ustalił koszt naprawy ciągnika na kwotę 76806,16 zł brutto, zaś wartość ciągnika na dzień 8 września 2014 roku na kwotę 113000 zł. Powód poniósł koszt sporządzenia przedmiotowej opinii w wysokości 200 zł brutto.

Sąd Rejonowy ustalił, że R. C. trzykrotnie zwracał się do pozwanego ubezpieczyciela o wypłatę odszkodowania i zwrot kosztów naprawy uszkodzonego ciągnika. Decyzją z dnia 30 września 2015 roku pozwany przyznał kwotę 21588,14 zł tytułem dalszego odszkodowania. Łącznie tytułem odszkodowania pozwany wypłacił kwotę 44112,12 zł.

Sąd Rejonowy ustalił, że koszt naprawy pojazdu marki Z., numer rejestracyjny (...), uszkodzonego w wyniku zdarzenia w dniu 8 września 2014 roku, wyniósł 59301,08 zł brutto (48212,26 zł netto).

Sąd Rejonowy wskazał dowody, na podstawie których dokonał ustaleń faktycznych w sprawie oraz przedstawił swoje stanowisko w zakresie oceny dowodów.

Sąd Rejonowy przytoczył treść przepisów art. 822 § 1 k.c., art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych i wskazał, że w rozpoznawanej sprawie zasada odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela

wynika z umowy ubezpieczenia OC kierującego pojazdem marki V. (...), numer rejestracyjny (...), łączącej go z pozwanym zakładem ubezpieczeń oraz z treści przepisów art. 436 § 1 k. c. w zw. z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo nie jest zasadne, ponieważ powód nie miał legitymacji czynnej do dochodzenia roszczenia w niniejszej sprawie. Powód nie zawarł bowiem ważnej umowy przelewu wierzytelności z tytułu odszkodowania. Pojazd marki Z., numer rejestracyjny (...), w dniu zdarzenia nie stanowił wyłącznej własności poszkodowanej B. A.. Stanowił bowiem współwłasność w 49 % (...) Spółki Akcyjnej w P. i w 51 % B. A.. Bezsporne było również, że wyłącznie B. A. zawarła z powodem umowę cesji z dnia 26 stycznia 2015 roku dotyczącą wierzytelności z tytułu szkody powstałej we wskazanym pojeździe na skutek zdarzenia z dnia 8 września 2014 roku. Równocześnie w sprawie brak jest dowodu świadczącego o zgodzie drugiego współwłaściciela na dokonanie przelewu wierzytelności przez B. A..

Sąd Rejonowy przytoczył treść przepisów art. 195 k.c., art. 199 k.c., art. 201 k.c. i art. 209 k.c. i uznał, że zawarcie umowy cesji wierzytelności z tytułu odszkodowania było czynnością przekraczającą zakres zwykłego zarządu. Czynności prawne dokonane bez zachowania wymagań z art. 199 k.c., a zatem bez zgody większości współwłaścicieli lub zastępującego ją upoważnienia sądu, czy z art. 201 k.c., są bezwzględnie nieważne, nie mogą być później potwierdzone przez innych współwłaścicieli. Ważność czynności odnosić należało w tym wypadku do samej umowy cesji poprzedzającej wstąpienie powoda w prawa poszkodowanej. Taka umowa nie mogła być uznana za czynność zachowawczą, zmierzającą do zachowania wspólnego prawa.

Sąd Rejonowy uznał umowę cesji z dnia 26 stycznia 2015 roku za nieważną na podstawie art. 58 § 1 k.c.

Sąd Rejonowy wskazał, że wobec ustalenia nieważności umowy cesji z dnia 16 stycznia 2015 roku bez znaczenia dla wykazania legitymacji procesowej w niniejszej sprawie pozostaje fakt złożenia przez powoda w toku postępowania umowy cesji wierzytelności z dnia 28 stycznia 2016 roku (k. 140-140v) oraz aneksu z dnia 3 marca 2015 roku do umowy cesji z dnia 26 stycznia 2015 roku (k. 172).

Sąd Rejonowy wskazał, że umowę cesji z dnia 28 stycznia 2016 roku między B. A. a (...) Spółką Akcyjną w P. zawarto już po umowie cesji z dnia 26 stycznia 2015 roku. Po dacie zawarcia tej umowy nie przedstawiono żadnego dowodu wskazującego, że B. A. przeniosła później skutecznie na R. C. wierzytelność wobec pozwanego uzyskaną od drugiego współwłaściciela. W szczególności za taki dokument nie można uznać aneksu z dnia 3 marca 2015 roku do umowy cesji z dnia 26 stycznia 2015 roku. W tym aneksie strony potwierdziły jedynie wszystkie warunki pierwotnej umowy cesji z dnia 26 stycznia 2015 roku, która była nieważna. Równocześnie nie można uznać tego aneksu za nową umowę cesji dotyczącą wierzytelności wobec strony pozwanej z tytułu szkody w ciągniku rolniczym marki Z.. Brak jest bowiem w jej treści oświadczenia B. A. o przeniesieniu takiej wierzytelności na rzecz R. C..

Sąd Rejonowy wskazał, że nie można też uznać, iż na podstawie umowy cesji z dnia 28 stycznia 2016 roku B. A. uzyskała skutecznie wierzytelność przysługującą drugiemu współwłaścicielowi (w 49 %). Powód nie wykazał bowiem, aby osoba, która podpisała niniejszą umowę w imieniu cedenta była umocowana do reprezentowania (...) Spółki Akcyjnej w P..

Sąd Rejonowy wskazał, że wobec nieważności umowy cesji z dnia 26 stycznia 2015 roku nie zaktualizowało się prawo powoda do dochodzenia odszkodowania z tytułu uszkodzenia pojazdu Z., nr rej. (...), ani w całości, ani w części. Skoro powód nie nabył skutecznie wierzytelności z tytułu samej szkody, to brak jakichkolwiek podstaw do przypisania pozwanemu odpowiedzialności za poniesione przez powoda koszty wykonania kalkulacji szkody.

Sąd Rejonowy wskazał, że nawet przyjmując nawet, iż wierzytelność w 51 % z tytułu odszkodowania za szkodę powstałą w dniu 8 września 2014 roku przysługiwała B. A. oraz że w tym zakresie była uprawniona do samodzielnego przelania wierzytelności na powoda, to powód otrzymał już od pozwanego należne odszkodowanie. Ustalona w niniejszej

sprawie przez biegłego wysokość szkody wyniosła 59301,08 zł. Wobec tego 51 % wierzytelności z tego tytułu wynosi 30243,55 zł. Pozwany wypłacił już B. A. i R. C. tytułem odszkodowania łącznie kwotę 44112,12 zł.

Sąd Rejonowy wskazał, że wobec skutecznego cofnięcia przez powoda pozwu w zakresie kwoty 21588,14 zł, Sąd umorzył w tej części postępowanie na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. W zakresie cofniętego pozwu Sąd uznał pozwanego za stronę przegrywającą sprawę w rozumieniu art. 98 k.p.c. Pozwany spełnił w tym zakresie roszczenie już po wytoczeniu powództwa.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach procesu Sąd Rejonowy wskazał przepis art. 100 zd. 2 k.p.c., a jako podstawę prawną rozstrzygnięcia o nieuiszczonych kosztach sądowych przepis art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

*

Od wyroku z dnia 28 grudnia 2018 roku apelację wniósł R. C., reprezentowany przez pełnomocnika, zaskarżając wyrok w części obejmującej rozstrzygnięcia zawarte w punktach 2-5.

Powód zarzucił:

„1. sprzeczność poczynionych ustaleń faktycznych z zebrany w sprawie materiałem dowodowym poprzez bezzasadne przyjęcie, że powód nie miał legitymacji czynnej na dzień wyrokowania, w sytuacji gdy taka legitymacja była;

2. naruszenie przepisów postępowania, tj. art 316 § 1 k.p.c. poprzez niezastosowanie, polegające na błędnym przyjęciu, że powód nie miał legitymacji czynnej, w sytuacji gdy na dzień zamknięcia rozprawy strona powodowa miała legitymację czynną do wniesienia powództwa;

3. obrazę prawa materialnego, tj. art. 65 § 2 k.c. poprzez niezastosowanie, polegające na błędnym przyjęciu, że dokument aneksu cesji sporządzony w dniu 3 marca 2016 r. jest nieważny, w sytuacji gdy z jego treści a także z kontekstu sprawy bezsprzecznie wynika, że B. A. przenosi w tym dokumencie na rzecz R. C. prawo do odszkodowania;

4. obrazę prawa materialnego, tj. art 97 k.c. poprzez niezastosowanie, polegające na błędnym przyjęciu, że przedstawiciel banku podpisujący cesję z dnia 28 stycznia 2016 r. nie był umocowany, w sytuacji gdy chroni go ustawowe domniemanie umocowania;

5. obrazę prawa materialnego, tj. art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnym w zw. z art. 361 k.c., art. 363 k.c. oraz art. 415 k.c. w zw. z art. 509 § 1 i 2 k.c. poprzez niezastosowanie, w sytuacji gdy istniały przesłanki do zasądzenia żądanej kwoty”.

Powód wniósł o „zmianę zaskarżonego orzeczenia i w konsekwencji orzeczenie zgodnie z żądaniem, tj. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 34.747,04 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 listopada 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty” oraz „o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm obowiązujących za obie instancje”.

Powód wniósł również o dopuszczenie dowodu z dokumentu w postaci pełnomocnictwa z dnia 2 stycznia 2013 roku na okoliczność umocowania M. G. do reprezentacji banku w kwestiach podpisywania umów cesji wierzytelności (k. 397-403).

÷

W odpowiedzi na apelację pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika, wniósł o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych oraz o pominięcie wniosku dowodowego zawartego w apelacji (k. 413-414).

*

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Na wstępie należy wskazać, że do rozpoznania apelacji miały zastosowanie przepisy Kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 4 lipca 2019 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r. poz. 1469).

Przepis art. 9 ust. 4 ustawy z dnia 4 lipca 2019 roku stanowi, że do rozpoznania środków odwoławczych wniesionych i nierozpoznanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym.

÷

Apelacja powoda jest częściowo zasadna.

Przed omówieniem zarzutów apelacyjnych należy wskazać, że Sąd Okręgowy co do zasady podziela ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji przedstawione na stronach 2-4 uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Nie jest jednak prawidłowe ustalenie, że przyczyną prawną zawarcia umowy przelewu wierzytelności z dnia 26 stycznia 2015 roku było zobowiązanie cesjonariusza, czyli R. C., do przejścia zobowiązań B. A. wobec podmiotu oznaczonego jako (...), a w rzeczywistości wobec A. C.. Zebranego w sprawie materiału procesowego jednoznacznie wynika, że nie została zawarta przez B. A. i A. C. jakakolwiek umowa, w szczególności dotycząca naprawy ciągnika rolniczego marki Z., numer rejestracyjny (...), z której wynikałyby jakiekolwiek zobowiązania B. A. wobec A. C..

Wprawdzie we wskazany wyżej sposób określono w umowie przelewu z dnia 26 stycznia 2015 roku przyczynę przeniesienia wierzytelności przez B. A. na R. C. (k. 11), jednak w rzeczywistości przyczyna ta była całkowicie inna. Rzeczywistą przyczyną prawną zawarcia umowy przelewu wierzytelności była umowa, w której R. C. zobowiązał się do dochodzenia w imieniu własnym, lecz na rachunek B. A., wierzytelności z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, jaka przysługiwała B. A. w związku z wyrządzeniem szkody w ciągniku rolniczym, którego B. A. była współwłaścicielem. Umowa przelewu z dnia 26 stycznia 2015 roku miała być umową przelewu powierniczego, a więc umową zawartą w wykonaniu umowy zobowiązującej do przeniesienia wierzytelności w celu dochodzenia przez cesjonariusza roszczeń wynikających ze zbywanej wierzytelności.

Na taką właśnie przyczynę przelewu wierzytelności wskazują w swoich zeznaniach B. A. (k. 161-161v) oraz R. C. (k. 369v-370v). Rzeczywistą przyczyną zawarcia umowy przelewu było zawarcie przez strony umowy, w której R. C. zobowiązał się za wynagrodzeniem do dochodzenia wierzytelności przysługującej B. A.. Zawieranie umów wskazanego wyżej rodzaju jest dopuszczalne i znajduje odzwierciedlenie w praktyce obrotu.

Umowa przelewu wierzytelności jest umową rozporządzającą, przy czym jest również umową przyczynową (kauzalną). Przepis art. 510 § 2 k.c. stanowi bowiem jednoznacznie, że jeżeli zawarcie umowy przelewu następuje w wykonaniu zobowiązania wynikającego z uprzednio zawartej umowy zobowiązującej do przeniesienia wierzytelności, z zapisu zwykłego, z bezpodstawnego wzbogacenia lub z innego zdarzenia, ważność umowy przelewu zależy od istnienia tego zobowiązania.

W przypadku umowy przelewu wierzytelności mamy do czynienia wyłącznie z przyczynowością materialną. Przyczyna prawna przeniesienia wierzytelności (przyczyna prawna przysporzenia) musi w rzeczywistości istnieć, aby umowa

przelewu była ważna. Przyczyna prawna przeniesienia wierzytelności nie musi być jednak wskazana w umowie przelewu, a jej błędne wskazanie w treści umowy nie przesądza samo przez się o nieważności umowy przelewu.

Zgodnie z przepisem art. 65 § 2 k.c., w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu.

Zgodny zamiar stron i cel umowy z dnia 26 stycznia 2015 roku był inny, niż wynika z jej literalnej treści.

Nie jest prawidłowa ocena Sądu Rejonowego, że umowa przelewu z dnia 26 stycznia 2015 roku była nieważna, jako naruszająca zasady zarządu rzeczą wspólną, a mianowicie ciągnikiem rolniczym marki Z., którego w chwili zawarcia tej umowy B. A. była jedynie współwłaścicielem. Nawet gdyby uznać, że wierzytelność wynikająca z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartej przez posiadacza samochodu marki V., numer rejestracyjny (...), była przedmiotem wspólnego prawa wierzycieli tej wierzytelności, a mianowicie współwłaścicieli ciągnika rolniczego marki Z., to każdy ze współuprawnionych mógł bez zgody drugiego wierzyciela przenieść na nabywcę przysługujący mu udział w wierzytelności. W rzeczywistości jednak wierzytelność pieniężna wynikająca z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ma charakter podzielny i jeżeli jest kilku współuprawnionych do otrzymania świadczenia ubezpieczeniowego, to wierzytelność dzieli się na tyle niezależnych od siebie części, ilu jest wierzycieli. Części te są równe, jeżeli z okoliczności nie wynika nic innego (art. 379 § 1 zd. 1 i 2 k.c.).

W stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy wierzytelność z umowy ubezpieczenia przysługiwała podzielnie (...) Spółce Akcyjnej w P. w częściach odpowiadających wysokości udziałów we współwłasności ciągnika rolniczego.

Z powyższego wynika, że na podstawie umowy z dnia 26 stycznia 2015 roku B. A. mogła przenieść na R. C. przypadającą na nią część wierzytelności z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Nie mogła natomiast skutecznie przenieść na podstawie umowy z dnia 26 stycznia 2015 roku tej części wierzytelności z umowy ubezpieczenia, która przypadła drugiemu współwłaścicielowi, a więc (...) Spółce Akcyjnej w P.. Umowa przelewu z dnia 26 stycznia 2015 roku była w tym zakresie bezskuteczna.

Wskazaną wyżej wierzytelność, która przysługiwała (...) Spółce Akcyjnej w P., B. A. nabyła dopiero na podstawie umowy z dnia 28 stycznia 2016 roku (k. 140-140v).

Nie jest przy tym prawidłowe ustalenie Sądu pierwszej instancji, że osoba, która podpisała umowę z dnia 28 stycznia 2016 roku w imieniu (...) Spółki Akcyjnej w P., nie była umocowana do reprezentowania tego podmiotu, jako zbywcy wierzytelności.

Po pierwsze, w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji żadna ze stron nie kwestionowała tego, że M. G. była umocowana do reprezentowania (...) Spółki Akcyjnej w P., jako pełnomocnik tej spółki.

Po drugie, za umocowaniem M. G. do reprezentowania (...) Spółki Akcyjnej w P. przemawia domniemanie, o którym mowa w przepisie art. 97 k.c. Powołany przepis stanowi, że osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności poczytuje się w razie wątpliwości za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa.

Po trzecie, z dokumentu dołączonego do apelacji – odpisu pełnomocnictwa z dnia 2 stycznia 2013 roku (k. 405), z którego Sąd Okręgowy przeprowadził dowód w postępowaniu apelacyjnym (k. 591), wynika, że M. G. była umocowana w szczególności do zawierania umów cesji wierzytelności, dotyczących dochodzenia kwot odszkodowań przed zakładami ubezpieczeń lub innymi podmiotami. Sąd Okręgowy dopuścił dowód ze wskazanego dokumentu, ponieważ powód wykazał, że obiektywna potrzeba powołania się na ten dowód wynikała już po wydaniu wyroku przez Sąd pierwszej instancji.

Na podstawie umowy przelewu z dnia 28 stycznia 2016 roku B. A. nabyła wierzytelność (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w P. wynikającą z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu marki V., numer rejestracyjny (...) (k. 140-140v).

Od dnia 28 stycznia 2016 roku B. A. mogła skutecznie przenieść tę wierzytelność na R. C..

Umowa przelewu wierzytelności pieniężnej nie wymaga dla swojej ważności formy szczególnej. To samo dotyczy umowy zobowiązującej do przeniesienia wierzytelności na nabywcę. Forma pisemna umowy przelewu w wypadku, o którym mowa w przepisie art. 511 k.c., jest jedynie formą zastrzeżoną dla celów dowodowych.

Ze stanowiska B. A. zajętego na rozprawie w dniu 4 marca 2016 roku, a mianowicie, że „potwierdza warunki umowy cesji zawartej z powodem” (k. 161v), jak również z treści dokumentu z dnia 3 marca 2016 roku, zatytułowanego jako „ANEKS do umowy cesji wierzytelności z dnia 26 stycznia 2015 r.” (k. 172), wynika, że wolą B. A. i R. C. jest to, aby R. C. mógł dochodzić całości wierzytelności wynikającej z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu marki V., numer rejestracyjny (...), a więc także tej części, która przed dniem 28 stycznia 2016 roku przysługiwała (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w P.. Trafny jest zatem zarzut apelacji naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 65 § 2 k.c. przy wykładni postanowień dokumentu z dnia 3 marca 2016 roku. B. A. jednoznacznie wyraziła wolę przeniesienia powierniczego na R. C. całej wierzytelności wynikającej z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, przysługującej w związku z uszkodzeniem ciągnika rolniczego.

Ocena powyższych ustaleń prowadzi do wniosku, że R. C. był legitymowany w rozpoznawanej sprawie do dochodzenia całości roszczeń objętych pozwem dotyczących szkody w ciągniku rolniczym marki Z.

÷

Przystępując do dalszych rozważań, należy dodatkowo wyjaśnić podstawę prawną rozstrzygnięcia w rozpoznawanej sprawie, ponieważ podstawa ta została wskazana przez Sąd Rejonowy w sposób niepełny i częściowo nieprawidłowy.

Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, którym kierował w chwili wypadku w dniu 8 września 2014 roku sprawca tego wypadku K. G., podlega przede wszystkim przepisom ustawy z dnia 22 marca 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2019 roku, poz. 2214 – tekst jednolity) oraz przepisom Kodeksu cywilnego.

Przepis art. 822 § 1 k.c. stanowi, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Przepis art. 822 § 3 k.c. stanowi, że jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

Przepis art. 822 § 4 k.c. stanowi, że uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (podobnie przepis art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 2003 roku).

Przepis art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 2003 roku stanowi, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

Przepis art. 35 ustawy z dnia 22 marca 2003 roku stanowi, że ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

O tym, kiedy posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, decydują przepisy Kodeksu cywilnego, a w szczególności przepisy art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 k.c. lub przepisy art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c.

W stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy K. G., kierowca pojazdu marki V., numer rejestracyjny (...), odpowiadał w stosunku do B. A. i drugiego współwłaściciela na zasadzie winy na podstawie art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c.

W wyniku kolizji pojazdów uszkodzeniu uległ ciągnik rolniczy stanowiący współwłasność (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w P.. Wierzytelność o spełnienie odszkodowania ubezpieczeniowego wynikającą z umowy ubezpieczenia nabył R. C..

Z prawidłowych ustaleń Sądu pierwszej instancji wynika, że rzeczywisty koszt naprawy ciągnika rolniczego marki Z., numer rejestracyjny (...), wynosi 59301,08 zł (brutto).

Z tytułu odszkodowania ubezpieczeniowego pozwany ubezpieczyciel przyznał i wypłacił B. A. kwotę 22523,98 zł.

Po wniesieniu pozwu w rozpoznawanej sprawie pozwany ubezpieczyciel przyznał i wypłacił R. C. kwotę 21588,14 zł.

W związku z powyższym do zapłaty pozostała jeszcze kwota 15188,96 zł.

Z przepisów art. 509 § 1 i 2 k.c. wynika, że wraz z wierzytelnością pieniężną będącą przedmiotem przelewu przechodzi na nabywcę roszczenie o zaległe odsetki.

W dniu 10 listopada 2014 roku ubezpieczyciel pozostawał już w opóźnieniu w zapłacie na rzecz poszkodowanej świadczenia ubezpieczeniowego. W związku z tym od tego dnia poszkodowanej przysługiwało roszczenie o zapłatę odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 k.c.).

÷

Mając na uwadze powyższe rozważania, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił częściowo zaskarżony wyrok:

1) w punkcie 2 w ten sposób, że zasądził od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz R. C. kwotę **15188,96 zł** z odsetkami ustawowymi od dnia 10 listopada 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

2) w punkcie 3 w ten sposób, że zasądził od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz R. C. kwotę **2271,87 zł** tytułem zwrotu kosztów procesu,

3) w punkcie 4 w ten sposób, że nakazał pobrać od R. C. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w B. kwotę **224,38 zł** tytułem nieuiszczonych wydatków,

4) w punkcie 5 w ten sposób, że nakazał pobrać od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w B. kwotę **421,87 zł** tytułem nieuiszczonych wydatków.

÷

Zmiana rozstrzygnięć zawartych w punktach 3-5 zaskarżonego wyroku jest konsekwencją częściowej zmiany rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 2 tego wyroku.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach procesu za pierwszą instancję stanowi przepis art. 100 zd. 1 k.p.c., który stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Z uwagi na to, że powództwo zostało częściowo oddalone, Sąd Okręgowy stosunkowo rozdzielił koszty procesu pomiędzy stronami, mając na względzie fakt, w jakiej części każda ze stron przegrała sprawę w pierwszej instancji.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym w postanowieniu z dnia 31 stycznia 1991 roku, II CZ 255/90 (OSP 1991, z. 11, poz. 279), stosunkowy podział kosztów procesu (art. 100 k.p.c.) dotyczy ich całości, co oznacza przyjęcie za podstawę obliczeń sumy należności obu stron, ustalonych stosownie do zasad z art. 98 § 2 i 3 k.p.c. (oraz art. 99 k.p.c.), w wypadkach tam wskazanych. Sumę tę dzieli się proporcjonalnie do stosunku, w jakim strony utrzymały się ze swymi roszczeniami lub obroną, otrzymując w wyniku kwoty, stanowiące ich udziały w całości kosztów. Jeżeli poniesione przez stronę koszty przewyższają obciążający ją udział – zasądzeniu na jej rzecz podlega różnica.

Ogółem koszty procesu w rozpoznawanej sprawie wyniosły w pierwszej instancji **12202 zł**.

Powód poniósł koszty w kwocie **6508,40 zł**, obejmujące:

- 1)** wynagrodzenie pełnomocnika procesowego – **3600 zł**, ustalone według stawki minimalnej na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.),
- 2)** opłatę skarbową od pełnomocnictwa procesowego – **17 zł** (k. 8),
- 3)** opłatę od pozwu – **2817 zł** (k. 9, 77),
- 4)** opłaty pocztowe za przesłanie pism procesowych, których złożenie było niezbędne do celowego dochodzenia praw – **17 zł** (k. 78), **5,50 zł** (k. 116), **5,50 zł** (k. 141), **5,50 zł** (k. 168), **5,50 zł** (k. 173), **4,20 zł** (k. 185), **5,20 zł** (k. 267), **5,20 zł** (k. 274), **5,20 zł** (k. 314), **5,20 zł** (k. 315), **5,20 zł** (k. 373), **5,20 zł** (k. 375).

Pozwany poniósł koszty w kwocie **5693,60 zł**, obejmujące:

- 1)** wynagrodzenie pełnomocnika procesowego – **3600 zł**, ustalone według stawki minimalnej na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 265 – tekst jednolity),
- 2)** opłatę skarbową od pełnomocnictwa procesowego – **17 zł** (k. 106),
- 3)** wykorzystaną w całości zaliczkę na koszty przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego – **2000 zł** (k. 227, 264, 320, 329),
- 4)** opłaty pocztowe za przesłanie pism procesowych, których złożenie było niezbędne do celowej obrony – **5,90 zł** (k. 108), **5,90 zł** (k. 109), **4,20 zł** (k. 136), **4,20 zł** (k. 138), **4,20 zł** (k. 144), **4,20 zł** (k. 145), **4,20 zł** (k. 166), **4,20 zł** (k. 167), **4,20 zł** (k. 180), **4,20 zł** (k. 181), **5,20 zł** (k. 279), **5,20 zł** (k. 280), **5,20 zł** (k. 318), **5,20 zł** (k. 319), **5,20 zł** (k. 343), **5,20 zł** (k. 344).

Pozwany przegrał sprawę w **0,6528** części.

$(21588,14 \text{ zł} + 21588,14 \text{ zł}) : 56335,18 \text{ zł} = 0,6528$

W zakresie kwoty 15188,96 zł zostało uwzględnione żądanie pozwu.

W zakresie kwoty 21588,14 zł pozwany spełnił świadczenie po wniesieniu pozwu, w związku z czym powód skutecznie cofnął pozew. W tym zakresie pozwany jest również stroną przegrywającą sprawę.

Powód przegrał sprawę w **0,3472** części.

Udział w sumie kosztów procesu obciążający pozwanego wynosi **7965,47 zł** (= 12202 zł · 0,6528). Udział w sumie kosztów procesu obciążający powoda wynosi **4236,53 zł**.

Ponieważ poniesione przez powoda koszty (6508,40 zł) o **2271,87 zł** przewyższają obciążający go udział, zasądzeniu na jego rzecz tytułem zwrotu kosztów procesu podlega ta właśnie różnica.

÷

Na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i w zw. z art. 100 zd. 1 k.p.c. Sąd Okręgowy rozdzielił pomiędzy stronami nieuiszczone w pierwszej instancji wydatki, proporcjonalnie do stopnia, w jakim każda ze stron przegrała sprawę w tej instancji.

Nieuiszczone wydatki, o których orzekł Sąd pierwszej instancji, wyniosły **646,25 zł**.

Powoda obciąża obowiązek uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kwoty **224,38 zł**.

$$646,25 \text{ zł} \cdot 0,3472 = 224,38 \text{ zł}$$

Pozwanego obciąża obowiązek uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kwoty **421,87 zł**.

$$646,25 \text{ zł} \cdot 0,6528 = 421,87 \text{ zł}$$

*

W pozostałej części apelacja powoda jest bezzasadna i w związku z tym podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił na podstawie opinii biegłego, że rzeczywisty koszt naprawy ciągnika rolniczego marki Z., numer rejestracyjny (...), wynosi 59301,08 zł (brutto). Domaganie się spełnienia świadczenia ubezpieczeniowego w szerszym zakresie nie znajduje uzasadnienia w stanie faktycznym sprawy.

Nie jest uzasadnione roszczenie R. C. o zapłatę kwoty 200 zł z tytułu kosztów poniesionych na wykonanie ekspertyzy na zlecenie powoda. Powód nie wykazał, aby w stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy sporządzenie tej ekspertyzy było niezbędne do dochodzenia roszczenia, zwłaszcza w sytuacji, w której brat powoda, z którym powód współpracuje, prowadzi działalność gospodarczą polegającą na naprawie pojazdów mechanicznych, w związku z czym powód ma dostęp do danych pozwalających na określenie kosztorysu naprawy pojazdu w stopniu wystarczającym dla oceny zasadności stanowiska ubezpieczyciela oraz określenia wysokości możliwych do dochodzenia roszczeń.

Nie jest również uzasadnione roszczenie R. C. o zapłatę kwoty 500 zł odpowiadającej zastosowanemu przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. udziałowi własnemu poszkodowanego w związku z realizacją przez B. A. uprawnień wynikających z umowy ubezpieczenia mienia – ładowacza ciągnikowego. Roszczeń z tytułu uszkodzenia ładowacza poszkodowana nie zgłaszała ubezpieczycielowi odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody. Z umowy przelewu z dnia 26 stycznia 2015 roku i późniejszej umowy przelewu zawartej przez B. A. i R. C. nie wynika, aby również tego rodzaju wierzytelność była przedmiotem umowy przelewu. W tym zakresie R. C. nie jest zatem legitymowany do dochodzenia wskazanej kwoty i odsetek za opóźnienie w jej zapłacie.

Oczywiście bezzasadny jest zarzut naruszenia przepisu art. 316 § 1 k.p.c. Kwestia, czy powód miał legitymację procesową do występowania w rozpoznawanej sprawie, czy też nie, leży poza zakresem zastosowania przepisu art. 316 § 1 k.p.c.

Sąd pierwszej instancji przyjął, że w chwili orzekania przez ten Sąd powód takiej legitymacji nie miał. Sąd Rejonowy nie przyjął natomiast, że powód nie miał takiej legitymacji jedynie w chwili wniesienia pozwu oraz że późniejsze jej nabycie pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Oczywiście bezzasadny jest zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego podniesiony w punkcie 5 części wstępnej apelacji.

Naruszenie prawa materialnego może nastąpić bądź przez jego błędną wykładnię, bądź przez jego niewłaściwe zastosowanie, nie zaś przez błędne ustalenia faktyczne¹.

Zarzut naruszenia prawa materialnego ma rację bytu wówczas, gdy sąd dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, a tylko nie zastosował odpowiednich przepisów prawa materialnego, niewłaściwie je zastosował lub też dokonał błędnej ich wykładni. W takich wypadkach naruszenie prawa materialnego ma charakter pierwotny i może stanowić podstawę zarzutu apelacyjnego.

Jeżeli natomiast sąd pierwszej instancji dokona nieprawidłowych ustaleń faktycznych i stosownie do tych ustaleń zastosuje lub nie określone przepisy prawa materialnego, to naruszenie prawa materialnego ma charakter wtórny, gdyż jest pochodną nieprawidłowych ustaleń faktycznych. W takim przypadku nie następuje naruszenie prawa materialnego w znaczeniu ścisłym, a podnoszenie wówczas takiego zarzutu jest bezprzedmiotowe.

W rozpoznawanej sprawie powód kwestionuje w apelacji prawidłowość ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji, które stanowiły podstawę faktyczną oceny, czy powód zawarł z B. A. ważną i skuteczną umowę przelewu wierzytelności o spełnienie świadczenia ubezpieczeniowego. Podnoszenie w takiej sytuacji zarzutów naruszenia przepisów wskazanych w punkcie 5 apelacji jest bezprzedmiotowe.

*

Na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 zd. 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zasądził od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz R. C. kwotę **525,94 zł** tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Ogółem koszty postępowania odwoławczego w rozpoznawanej sprawie wyniosły **5360,20 zł**.

Powód poniósł koszty w kwocie **3543,20 zł**, obejmujące:

1) opłatę od apelacji – **1738 zł** (k. 396),

2) wynagrodzenie pełnomocnika procesowego – **1800 zł**, ustalone według stawki minimalnej na podstawie § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Pozwany poniósł koszty w kwocie **1817 zł**, obejmujące:

1) wynagrodzenie pełnomocnika procesowego – **1800 zł**,

2) opłaty pocztowe za przesłanie pism procesowych, których złożenie było niezbędne do celowej obrony – **5,20 zł** (k. 383), **5,90 zł** (k. 415), **5,90 zł** (k. 416).

Pozwany przegrał sprawę w drugiej instancji w **0,4371** części, ponieważ w takim zakresie apelacja powoda została uwzględniona.

(15188,96 zł : 34747,04 zł = 0,4371)

Powód przegrał sprawę w drugiej instancji w **0,5629** części.

Udział w sumie kosztów postępowania odwoławczego obciążający pozwanego wynosi **2342,94 zł** (= 5360,20 zł · 0,4371). Udział w sumie kosztów postępowania odwoławczego obciążający powoda wynosi **3017,26 zł**.

Ponieważ poniesione przez powoda koszty (3543,20 zł) o **525,94 zł** przewyższają obciążający go udział, zasądzeniu na jego rzecz tytułem zwrotu kosztów procesu podlega ta właśnie różnica.

*

Z tych wszystkich względów i na podstawie powołanych wyżej przepisów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

Dorota Modrzewska-Smyk Dariusz Iskra Urszula Korneluk

1 Por.: postanowienie SN z dnia 28 maja 1999 roku, I CKN 276/99, Prokuratura i Prawo 1999, nr 11-12, poz. 34; wyrok SN z dnia 19 stycznia 1998 roku, I CKN 424/97, OSN C 1998, z. 9, poz. 36; uzasadnienie postanowienia z dnia 28 marca 2003 roku, IV CKN 1961/00, Lex nr 80241.